Nr 17 zawiera wyłącznie Dział Lotnictwa Cywilnego.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XIX — Warszawa, 17 czerwca 1937 r. — Nr 18.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

127.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 30 kwietnia 1937 r. o przyznaniu naczelnikom centralnych biur P. K. P. prawa udzielania ulg pozataryfowych przy przejazdach pracowników kolejami.

Niniejszym zarządzam:

1) W zarządzeniu z dnia 25 marca 1936 r. o kompetencjach naczelników biur P. K. P. podległych bezpośrednio Ministerstwu Komunikacji, w sprawach personelu tych biur (Dz. Urz. M. K. Nr 21 poz. 101) wprowadza się następujące zmiany:

a) w § 1, pkt. 26 otrzymuje brzmienie: „wydawanie dokumentów przy przejazdach i przewozach kolejami dla pracowników biura i ich rodzin",

b) w § 3 wykreśla się pkt. 9;

2) w Statucie organizacyjnym Centralnego Biura Rozrachunków P. K. P. (Dz. Urz. M. K.

z 1937 r. Nr 3 poz. 15) w § 17 wykreśla się pkty 4) i 5).

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr P. 5-160/2/37.

128.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 8 maja 1937 r. w sprawie odznak służbowych Straży Kolei Państwowych.

W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 19 kwietnia 1937 r. Nr P. 10-221/12/37 (Dz. Urz. M. K. Nr 13 poz. 90 z 1937 r.) o odznakach służbowych Straży Kolei Państwowych wprowadzam następującą zmianę:

W § 2 ust. (3) pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„Ustalam następujące kolejne numery ewidencyjne dla st. strażników i strażników:

Dyrekcja O. K. P.	Warszawa	od	1—1100
„ „	Radom	od	1101—1700
„ „	Wilno	od	1701—2200
„ „	Poznań	od	2201—2550
„ „	Toruń	od	2551—2900
„ „	Katowice	od	2901—3150
„ „	Kraków	od	3151—3500
„ „	Lwów	od	3501—4150".

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Nr P. 10-221/12/37.

129.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 czerwca 1937 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zmian w przepisach o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników Przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. Nr P. 6/38/15/34 w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" w razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym i w przypadkach przeniesienia (Dz. Urz. M. K. Nr 29, poz. 166), zmienionego zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 17 lipca 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 40, poz. 201) zarządzam co następuje:

§ 1 w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 21 sierpnia 1934 r. o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe" (Dz. Urz. M. K. Nr 29 poz. 167) w brzmieniu zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 17 lipca 1936 r. (Dz. Urz. M. K. Nr 40, poz. 202) i z dnia 22 marca 1937 (Dz. Urz. M. K. Nr 13, poz. 89) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 tabeli A) po poz. 24 wstawia się pozycje:

„24a	kontrolerzy wagonowi	110
24b	zawiadowcy elektrowni . . .	60
24c	szoferzy obsługujący motocykle na węźle warszawskim	40".

2) w § 4 zamiast słowa: „mostowniczowie" wstawia się słowa: „kontrolerzy wagonowi i mostowniczowie".

§ 2. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 lipca 1937 r.

Nr P. 6/38/8/37.

130.

Zarządzenie Ministerstwa Komunikacji z dnia 25 maja 1937 r. w sprawie terminu utworzenia elektrowozowni Warszawa — Szczęśliwice.

Na podstawie § 4 ust. (5) zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 25 marca 1936 r. Nr P. 5-132/10/36 (Dz. Urz. M. K. Nr 21 poz. 99) datę utwarzenia elektrowozowni Warszawa — Szczęśliwice ustala się na dzień 1 czerwca 1937 r.

Nr P. 7-93/334/37.

131.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 25 marca 1937 r. Nr 93 w sprawie ewidencji osób pozbawionych orderu „Odrodzenia Polski".

Załączony okólnik Prezesa Rady Ministrów podaje się do wiadomości wszystkich Dyrekcyj Okręgowych Kolei Państwowych i Biur (centralnych) P. K. P.

Wykazy, o których mowa w ust. 4 okólnika ,powinny być sporządzone i nadesłane do Ministerstwa Komunikacji w terminie do dnia 5 października r. b.

Wykazy omówione w ust. 5 należy nadsyłać w terminach: 15 marca, 15 czerwca, 15 września i 15 grudnia każdego roku.

Nr P. 2.-44/11/37/K.

Załącznik do okólnika Ministerstwa Komunikacji Nr 93.

Według art. 15 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o ustanowieniu orderu „Odrodzenia Polski" (Dz. U. R. P. nr 24 poz. 137) „przestaje być kawalerem orderu, kto na mocy wyroku sądowego pozbawiony został praw obywatelskich lub za czyny niehonorowe na mocy zatwierdzonego przez Prezydenta Rzeczypospolitej orzeczenia Kapituły z listy kawalerów został skreślony".

W celu ujednolicenia zasad co do informowania Kapituły o takich przypadkach zarządzam, co następuje:

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zapewni sobie w drodze odpowiednich zarządzeń do władz podległych wiadomości o przypadkach popełnienia przez osoby odznaczone orderem Odrodzenia Polski (prócz funkcjonariuszów państwowych o których mowa w następnych ustępach okólnika niniejszego), czynów niehonorowych mogących stanowić podstawę do skreślenia ich z listy kawalerów orderu. Wiadomości te Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadsyłać będzie do Prezydium Rady Ministrów przy dołączeniu odpowiednich materiałów.

Wszyscy PP. Ministrowie wydadzą zarządzenie nadesłania do Prezydium Rady Ministrów w terminie do dnia 15 października 1937 r. wykazów b. funkcjonariuszów państwowych (nie wyłączając funkcjonariuszów przedsiębiorstw państwoych, zakładów i instytucyj państwoych), którzy będąc odznaczonymi orderami „Odrodzenia Polski" w okresie do 30 września 1937 r., skazani zostali prawomocnymi orzeczeniami dyscyplinarnymi na karę przeniesienia w stan spoczynku lub wydalenia ze służby. Jeśli chodzi o pracowników, nie podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej, nadesłać należy wykaz osób, co do których w dochodzeniu służbowym ustalono, iż dopuściły się one czynów, uwłaczających godności funkcjonariusza państwowego. Do wykazów b. funkcjonariuszów państwowych należy dołączyć odpisy prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych, a co do osób nie podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej — odpisy dochodzeń służbowych.

Poczynając od dnia 1 stycznia 1938 r. przesyłać należy do Prezydium Radv Ministrów co 3 miesiące odpisy przewidzianych wyżej prawomocnych orzeczeń komisyj dyscyplinarnych, bądź — co do osób nie podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej — odpisy wyników dochodzeń służbowych, w sprawach zakończonych w ubiegłym okresie 3-miesięcznym.

Nie należy nadsyłać zawiadomień, stwierdzających, że żadnych spraw tego rodzaju w ubiegłym 3-miesięcznym okresie nie było.

Nadsyłane materiały będą służyły Prezydium Rady Ministrów do utrzymywania w stałej aktualności spisu osób, które utraciły order „Odrodzenia Polski", czy to z mocy wyroku sądowego, czy też na podstawie orzeczenia Kapituły.

132.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 kwietnia 1937 r. Nr 94 o zwolnieniu od opłaty na Fundusz Pracy robotników, zatrudnionych na P. K. P. przy pracach doraźnych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że obowiązek uiszczenia opłaty, przewidzianej w art. 15 ust. (1) Ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163), nie dotyczy robotników, przyjmowanych w przedsiębiorstwie „P. K. P." do robót doraźnych (nie przewidzianych) jak to: usuwanie zasp śnieżnych, zabezpieczenie linii w czasie powdzi lub przepływu lodów, akcja ratunkowa w razie katastrofy itp. jeżeli praca tych robtników trwa nie dłużej, niż sześć dni.

Nr P. 8-17/20/37.

133.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 kwietnia 1937 r. Nr 95 o zdawaniu przez warsztaty drogowe kolei państwoych rachunku zasobowego.

Nawiązując do postanowień Statutu organizacyjnego warsztatów drogowych kolei państwoych (Dz. Urz. M. K. z 1937 r. Nr 10, poz. 70), Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia:

Do czasu istnienia Pomocniczego Magazynu Zasobów Kolei Państwowych II klasy w Starosielcach, Naczelnik Warsztatów Drogowych Kolei Państwoych w Starosielcach nie jest rachunkozdawcą lecz podrachunkozdawcą zasobowym a Referat Ogólny Warsztatów nie sporządza rachunku zasobowego.

Nr P. 5. 164/1/37.

134.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 czerwca 1937 r. Nr 96 w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia robotników przedsiębiorstwa „P. K. P.".

W myśl art. 1, 7, 29 i 30 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 58, poz. 555) w brzmieniu obowiązującym i w myśl § 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. w sprawie rodzajów przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych i samorządowych oraz kategorii zatrudnionych w nich robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 57 poz. 546) w brzmieniu, zmienionym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1936 r. w sprawie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niektórych kategorii robotników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych (Dz. U. R .P. Nr 86, poz. 602) oraz w myśl § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 6 lipca 1932 r. w sprawie robotników sezonowych, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P Nr 58, poz. 559) zarządza się w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej co następuje:

§ 1.

Spośród zatrudnionych w przedsiębiorstwie „P.K.P." na podstawie umowy o pracę robotników podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia bezwarunkowo tj. bez względu na czas trwania roboty i czas zatrudnienia danego robotnika;

1) wszyscy sezonowi robotnicy wykwalifikowani z dniem przyjęcia do pracy,
2) robotnicy, przyjęci do służby przedsiębiorstwa „P.K.P." jako pracownicy czasowi po dniu 15 marca 1937 r., na mocy upoważnienia właściwej władzy, — z dniem nadania charakteru pracownika czasowego,
3) wszyscy robotnicy sezonowi, zatrudnieni przy sezonowych robotach inwestycyjnych, konserwacyjnych i renowacyjnych (murarskich, tynkarskich, betonowych, zduńskich, ciesielskich, stolarskich, malarskich, szklarskich, dekarskich, blacharskich, ślusarskich, kowalskich, wodociągowych), przy następujących budynkach (murowanych, żelbetowych, drewnianych i innych):
   1. dworcach,
   2. magazynach,
   3. rampach krytych i otwartych, ładunkowych, przeładunkowych itp.,
   4. parowozowniach,
   5. warsztatach,
   6. wieżach ciśnień,
   7. budynkach stacji wodnych,
   8. budynkach, stanowiących pomieszczenia biur i urzędów przedsiębiorstwa „P. K. P." oraz zakładów, jednostek i posterunków służbowych, niewymienionych w pkt. 1—7,
   9. zabudowaniach gospodarczych przy budynkach, wymienionych w pkt. 1—8,

   z dniem przyjęcia do tych robót;
4) robotnicy sezonowi nasycalni materiałów drzewnych,

   z dniem przyjęcia do tych robót.

§ 2.

(1) Nieobjęci § 1 sezonowi robotnicy niewykwalifikowani podlegają z dniem przyjęcia do pracy obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, jeżeli:

a) są zatrudnieni przy robotach trwających normalnie co najmniej 6 miesięcy w roku (§ 3 ust. (1)), a którzy zarazem
b) w okresie 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie do roboty sezonowej w przedsiębiorstwie „P. K. P.", pracowali co najmniej 13 tygodni w przedsiębiorstwie „P. K. P." lub w innym przedsiębiorstwie albo zakładzie pracy, przy czym pracy w zakładach rolnych, leśnych i ogrodniczych oraz w zakładach, zatrudniających mniej niż 5 pracowników, nie bierze się w rachubę;

(2) W myśl ust. (1) nie podlegają obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niewykwalifikowani robotnicy sezonowi, jeżeli:

a) bądź są zatrudnieni przy robotach, trwających normalnie krócej niż 6 miesięcy w roku (§ 3 ust. (2)), chociażby w okresie 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie do tych robót, pracowali 13 tygodni lub dłużej (ust. (1) lit. b)),
b) bądź robotnicy ci w okresie 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie do roboty sezonowej w przedsiębiorstwie „P. K. P.", pracowali krócej niż 13 tygodni (ust. (1) lit. b)), — chociażby robotnicy byli zatrudnieni przy robotach, trwających normalnie co najmniej 6 miesięcy w roku (§ 3 ust. (1)).

§ 3.

(1) Następujące roboty sezonowe w przedsiębiorstwie „P.K.P." uznaje się za trwające normalnie co najmniej 6 miesięcy w roku:

1) sezonowe roboty inwestycyjne jako to roboty ziemne, torowe, teletechniczne i zakładanie urządzeń zabezpieczenia ruchu pociągów przy:
   1. budowie i przebudowie linii kolejowych,
   2. przebudowie stacyj i węzłów kolejowych,
   3. budowie i przebudowie bocznic,
2) sezonowa praca w stałej obsadzie ruchomych drużyn roboczych, pracujących przy pomocy specjalnych maszyn.

(2) Nieobjęte wyżej ust. (1) roboty sezonowe w przedsiębiorstwie „P.K.P." uznaje się za trwające normalnie krócej niż 6 miesięcy w roku, a w szczególności:

1) sezonowe roboty konserwacyjne i renowacyjne przy nawierzchni jako to:
   1. regulowanie toru według jego planu i korygowanie krzywizny łuków,
   2. regulowanie luzów,
   3. tępienie chwastów,
   4. wymiana ciągła szyn i złączek,
   5. wymiana podkładów i podrozjezdnic,
   6. wymiana, uzupełnienie i przesiewanie podsypki,
   7. wymiana rozjazdów;
2) sezonowe roboty konserwacyjne i renowacyjne przy mostach, przepustach, tunelach i innych urządzeniach podtorza, jako to naprawa:
   1. podtorza,
   2. murów ochronnych i oporowych,
   3. fundamentów obrotnic, przesuwnic, popielnic i wag wagonowych,
   4. urządzeń odwodnienia podtorza,

5. przejazdów w poziomie szyn,
6. urządzeń regulacyjnych rzek i potoków górskich na obszarze kolejowym,
7. mostów i wiaduktów oraz kładek,
8. przepustów,
9. tuneli;

3) sezonowe roboty konserwacyjne i renowacyjne przy drogach, placach, ogrodzeniach i innych urządzeniach na obszarze kolejowym, jako to:
1. naprawa i wymiana znaków drogowych,
2. pomiary gruntowe,
3. naprawa dróg, placów i ogrodzeń oraz stałych zasłon odśnieżnych,
4. ustawianie i zbieranie przenośnych zasłon odśnieżnych,
5. roboty ogrodnicze oraz utrzymanie pasów ochronnych,
6. walka ze śniegiem i lodem;

4) sezonowe roboty konserwacyjne lub renowacyjne przy urządzeniach zabezpieczenia ruchu pociągów jako to przy urządzeniach:
1. blokady stacyjnej i liniowej,
2. do ześrodkowanego nastawienia zwrotnic i sygnałów,
3. zabezpieczenia przejazdów w poziomie szyn;

5) sezonowe roboty teletechniczne, konserwacyjne i renowacyjne jako to:
1. wymiana słupów i osprzętu,
2. wymiana przewodów,
3. wymiana kabli.

§ 4.

(1) Robotników, objętych § 1, należy zgłosić do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia na imiennych wykazach według wzoru Nr 1, ustalonego rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r., o sposobie ściągania wkładek na rzecz Funduszu Bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 557), w ciągu 14 dni od dnia, wskazanego w § 1 pkt 1), 2), 3) i 4). bez względu na to, czy zostali przyjęci do robót, wymienionych w § 3 ust. (1) czy też do robót, objętych § 3 ust. (2).

(2) Niewykwalifikowanych robotników sezonowych, przyjętych do robót, wymienionych w § 3 ust. (2), należy uprzedzać przy przyjęciu do pracy, że nie podlegają zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

(3) Niewykwalifikowanych robotników sezonowych, przyjętych do robót, wymienionych w § 3 ust. (1), należy zgłosić do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia po stwierdzeniu, że w okresie 12 miesięcy, poprzedzających to przyjęcie, pracowali co najmniej 13 tygodni w przedsiębiorstwie „P. K. P.", lub w innym przedsiębiorstwie albo zakładzie pracy, przy czym pracy w zakładach rolnych, leśnych i ogrodniczych oraz w zakładach, zatrudniających mniej niż 5 pracowników nie bierze się w rachubę. W celu stwierdzenia tego warunku należy przy przyjęciu do pracy zażądać od robotników złożenia w ciągu trzech dni:

1) oświadczenia na piśmie, czy w okresie 12 miesięcy przed przyjęciem pracowali co najmniej 13 tygodni (§ 2 ust. (1) lit. b) ze wskazaniem nazwy (firmy) i siedziby przedsiębiorstwa lub zakładu pracy oraz czasokresu i miejsca zatrudnienia robotnika,

2) będących w posiadaniu robotnika świadectw pracodawców o pracy robotnika w rzeczonym okresie lub wyjaśnienia robotnika, gdzie świadectwa te się znajdują (np. w Wojewódzkim Biurze Funduszu Pracy).

(4) Oświadczenie, że w okresie 12 miesięcy przed przyjęciem robotnik pracował 13 tygodni lub dłużej w przedsiębiorstwie „P.K.P." należy sprawdzić z urzędu, a prawdziwość lub nieprawdziwość oświadczenia stwierdzić na piśmie. Oświadczenie, że w rzeczonym okresie robotnik pracował 13 tygodni lub dłużej w innym przedsiębiorstwie lub zakładzie pracy, a nie przepracował 13 tygodni w przedsiębiorstwie „P. K. P." wraz ze świadectwami pracodawców (lub wyjaśnieniem), należy przesłać niezwłocznie do miejscowego Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy, podając datę przyjęcia do robót i żądając stwierdzenia, czy w okresie 12 miesięcy przed tym przyjęciem robotnik pracował rzeczywiście co najmniej 13 tygodni. Oświadczenie że w rzeczonym okresie robotnik nie pracował 13 tygodni, należy przesłać niezwłocznie do miejscowego Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy, zachowując odpis oświadczenia.

(5) Do czasokresu 13 tygodni pracy w przedsiębiorstwie „P. K. P." wlicza się przepracowany w okresie 12 miesięcy przed przyjęciem do robót w sezonie bieżącym zarówno czas zatrudnienia przy robotach, wymienionych w § 3 ust. (2), jak i czas zatrudnienia przy robotach, objętych § 3 ust. (1).

(6) Robotników, objętych § 4 ust. (3), którzy w okresie 12 miesięcy przed przyjęciem pracowali co najmniej 13 tygodni w przedsiębiorstwie „P. K. P.", należy zgłosić do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia na imiennych wykazach według wzoru, wskazanego w § 4 ust. (1), w ciągu 14 dni od dnia ich zatrudnienia, załączając do wykazu potwierdzone oświadczenia robotników w nim wymienionych.

(7) Robotników, objętych § 4 ust. (3), którzy w okresie 12 miesięcy przed przyjęciem przepracowali co najmniej 13 tygodni nie w przedsiębiorstwie „P. K. P.", lecz w innym przedsiębiorstwie lub zakładzie pracy, należy

zgłosić do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy, stwierdzającego, że robotnik przepracował wymagany czasokres 13 tygodni w ciągu 12 miesięcy, poprzedzających przyjęcie. Zgłoszenia należy dokonać również na wykazie imiennym według wzoru, wskazanego w § 4 ust. (1). Przypadającą na robotnika część wkładki za zabezpieczenie na wypadek bezrobocia (§ 6) należy potrącić zawczasu z jego zarobku na zasadzie oświadczenia robotnika, nie czekając na potwierdzenie Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy, że przepracował on wymagany czasokres. Potrąconą część wkładki należy zarachować jako depozyt. W tym celu urzędy, dokonujące potrąceń, powinny takie wkładki w liście płacy wpisać w osobnej rubryce p.t. „depozyt Funduszu Pracy" — w odróżnieniu od wkładek bieżących, potrącanych na „Fundusz Pracy" i przekozywanych mu niezwłocznie do wypłaty. Opłacenie całej wkładki na rachunek Funduszu Pracy winno nastąpić dopiero po otrzymaniu z Wojewódzkiego Biura Funduszu Pracy potwierdzenie deklaracji robotnika.

§ 5.

O terminie rozpoczęcia robót, przy których będą zatrudnieni robotnicy, podlegający obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, należy zawiadomić właściwe Wojewódzkie Biuro Funduszu Pracy.

§ 6.

(1) Wkładka do Funduszu Pracy z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników sezonowych, objetych § 1 pkt 1) i 3) oraz § 2 ust. (1), wynosi 4% od każdorazowo wypłacanych tym robotnikom zarobków, z czego 2% potrąca się z zarobku robotnika.

(2) Wkładka do Funduszu Pracy z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników, objętych § 1 pkt 2), wynosi od dnia nadania robotnikowi charakteru pracownika czasowego— 2% od każdorazowo wypłacanych tym robotnikom zarobków, z czego tylko 0,5% potrąca się z zarobku robotnika.

(3) Wkładka do Funduszu Pracy, z tytułu zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników sezonowych, objętych § 1 pkt 4), wynosi 2% od każdorazowo wypłaconych tym robotnikom zarobków, z czego również tylko 0.5% potrąca się z zarobku robotnika.

§ 7.

Każdemu robotnikowi, zwolnionemu ze służby w przedsiębiorstwie „P. K. P.", należy na jego żądanie wydać bezpłatnie w ciągu 24 godzin zaświadczenie o zwolnieniu z pracy, stwierdzające, czy i jak długo robotnik w ciągu ostatnich 12 miesięcy był zabezpieczony na wypadek bezrobocia oraz czy były za niego opłacane wkładki. Zaświadczenie winno być wystawione według wzoru, ustalonego w załączniku do rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r. o postępowaniu przy przyznawaniu i wypłacaniu zasiłków dla bezrobotnych (Dz. U. R. P. Nr 58, poz. 556). Zaświadczenie należy wydać robotnikowi bez względu na to, czy był zgłoszony do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, oraz bez wzgiędu na to, przy jakich robotach był zatrudniony. Nazwę roboty należy podać w zaświadczeniu w brzmieniu, § 1 pkt 3) lub § 3, użytym w ust. (1) i (2). Ponadto w zaświadczeniu należy podać, czy robotnik był zatrudniony jako wykwalifikowany, czy jako niewykwalifikowany, czy też jako czasowy.

§ 8.

Robotnicy sezonowi, którzy byli zatrudnieni w roku ubiegłym przy robotach sezonowych w przedsiębiorstwie „P. K. P." i nie byli w tym czasie zgłoszeni do zabezpieczenia na wypadek bezrobocia mimo, że w myśl przepisów okólnika niniejszego podlegali obowiązkowi zabezpieczenia, mają pierwszeństwo przy przyjęciach do robót sezonowych w roku bieżącym w granicach kolejności przyjęć, ustalonej dla danej kategorii robotników.

§ 9.

(1) Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 15 marca 1937 r.

(2) Równocześnie uchyla się wszystkie poprzednie okólniki w sprawach, objętych okólnikiem niniejszym, a mianowicie:

1) z dnia 1 sierpnia 1932 r., Nr P. U. III. 30/4,
2) z dnia 24 grudnia 1932 r., Nr P. U. III. 30/6,
3) z dnia 20 marca 1933 r., Nr P. U. III. 30/2 o zabezpieczeniu pracowników kolejowych na wypadek bezrobocia, oraz zakaz zatrudniania robotników sezonowych przez okres nieprzerwany dłuższy niż 5 miesięcy.

Nr P. 8/15/22/37.

135.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 czerwca 1937 r. w sprawie uchylenia § 57 Przepisów F Nr 8.

Wobec stwierdzenia, iż sporządzanie wykazów przedwstępnych danych statystycznych z przewozów i dochodów obciąża personel po-

szczególnych stacyj niewspółmiernie do uzyskiwanych w tej dziedzinie wyników, które zresztą częstokroć daleko odbiegają od wyników ostatecznych, zarządzam co następuje:

W przepisach F Nr 8 (na str. 134 — 136) skreśla się w całości postanowienia § 57 w dotychczasowym brzmieniu. W związku z powyższym należy, począwszy od dnia 1 lipca r. b. zaprzestać sporządzania wykazów przedwstępnych danych statystycznych z przewozów i dochodów.

Nr F. D. III 94/20.

136.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 30 kwietnia 1937 r. Nr 97 w sprawie stosowania wtórników listów przewozowych, jako dowodów rozchodowych złomu wysyłanego z zapasów P. K. P. do Polskich Hut Żelaznych.

Umowy na sprzedaż złomu z zapasów P. K. P. zawierane z Hutami za pośrednictwem Centrali Zakupu Złomu Polskich Hut Żelaznych, zawierają postanowienie (§ 3 obecnych umów) o ponoszeniu przez nie całkowitego ryzyka przewozu złomu przez nie nabytego.

Za dowody wykonania powyższych umów przez P. K. P., należy uważać wtórniki listów przewozwych na których wysyłająca złom ekspedycja towarowa zaświadczyła zgodnie z obowiązującymi przepisami, przyjęcie materiałów do przewozu, oraz wagę przesyłki:

Tak sporządzone wtórniki należy przeprowadzać w rachunku zasobów jako dowody rozchodowe złomu wydawanego Hutom.

Protokółów wagi, wspomnianych w art. 92 „Przepisów o nabywaniu i ewidencji mat. Nr F2" przy wysyłkach złomu na ryzyko Hut zważonego urzez wysyłającą ekspedycję towarową, stosować nie należy.

Nr FR. I. 6/19/37.

137.

Okólnik Ministerstwa Komunikacji z dnia 8 maja 1937 r. Nr 98 w sprawie opłat stemplowych od listów przewozowych.

W związku z reklamacjami, wnoszonymi przez klientów kolei w myśl postanowień § 40 Regulaminu Przewozu Towarów, Ministerstwo Komunikacji wydaje w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu następujące zarządzenie:

Do załatwienia reklamacji o zwrot niesłusznie zaliczonej na liście przewozowym kwoty z tytułu opłaty stemplowej, kompetentną jest Dyrekcja O. K. P. W wypadku uwzględnienia takiej reklamacji — wypłacone z powyższego tytułu kwoty należy potrącić z bieżących sum opłat stemplowych.

W tej mierze należy odróżnić: 1) czy przychylne załatwienie reklamacji nastąpiło przed upływem okresu trzechmiesięcznego (licząc od upływu miesiąca, w którym pobrał opłatę organ przedsiębiorstwa P. K. P.), przewidzianego w § 132 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 99 poz. 842), 2) czy po upływie tego okresu. **W przypadku 1)** opłaty stemplowej, jako nienależnej, nie wlicza się do sumy opłat za dany miesiąc. **W przypadku 2)** — t. j. jeśli reklamacja została załatwiona przychylnie po upływie wymienionego okresu 3-miesięcznego, należy kwotę, której zwrot zarządza się, a która została już wniesiona do kasy urzędu skarbowego (bądź urzędu opłat stemplowych), potrącić od należności płatnej w myśl powołanego § 132 do końca miesiąca, w którym nastąpiło przychylne załatwienie reklamacji, lub miesiąca następnego. Np. w razie dozwolenia w miesiącu maju zwrotu opłaty stemplowej, pobranej w styczniu, powinno nastąpić potrącenie danej kwoty bądź od należności za luty, płatnej w maju, bądź od należności za marzec płatnej w czerwcu. W przypadku 2) należy w deklaracji, przy której następuje wpłata opłat stemplowych (w powyższym przykładzie wpłata za luty bądź za marzec) wymienić: nieuszczuploną należność za dany miesiąc, kwotę potrąconą oraz wpłaconą różnicę. Niezależnie od tego Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych ma zawiadomić o potrąceniu właściwy urząd skarbowy (bądź urząd opłat stemplowych), podając a) dane o dokumencie przewozowym, od którego obliczono opłatę stemplową mylnie, b) krótką treść reklamacji i uzasadnienie jej załatwienia, c) miesiąc, w którym nastąpiło pobranie kwoty nienależnej, d) miesiąc (w przykładzie powyższym: luty bądź marzec) wiążący się z należnością bieżącą, od której kwota nienależna została potrącona".

Nr F. D. III-99/11.

Wydawnictwa zalecone.

Wydawnictwa periodyczne:

Przegląd Bezpieczeństwa pracy, miesięcznik wyd. nakł. Instytutu Spraw społecznych. Warszawa, Wilcza 1.

Bezpieczeństwo i Higiena Pracy, miesięcznik, Warszawa Polna 40.

„Baczność", miesięcznik popularny, Warszawa, Żórawia 30.

Wydawnictwa książkowe:

Nowakowski Brunon. Zasady wietrzenia i ogrzewania zakładów pracy str. 180 rok 1935. Inst. Spraw Społ., Warszawa Wilcza 1.

Liebert. Mechaniczne przenoszenie siły a bezpieczeństwo pracy str. 134 rok 1934 nakł. Inst. Spraw Społ.

Kuszner Borys. Jak pracować bezpiecznie na pile tarczowej str. 56 rok 1935 nakł. Inst. Spraw Społ.

Kalendarze bezpieczeństwa i higieny pracy nakł. Inst. Spr. Społ.

Karty bezpieczeństwa, wyd. Inst. Spr. Społ.

Nr S. VI 163/7.

Adres Redakcji:

Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój Nr 78, tel. 552.00, wewn. 127.

Adres Administracji:

Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój Nr 123, II p. tel. 8-26-28. Konto czekowe PKO. Nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa Nr 91499. 17.VI.37. 8400.